

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 389/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 480/6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 445/2012 z 30. septembra 2014, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10 C 216/2010 z 21. apríla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 305/2015 zo 17. februára 2016, ako aj im predchádzajúcimi postupmi a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 445/2012 z 30. septembra 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 30. septembra 2014“), rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 216/2010 z 21. apríla 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 21. apríla 2015“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 305/2015 zo 17. februára 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu zo 17. februára 2016“), ako aj im predchádzajúcimi postupmi.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že na okresnom súde podala žalobu proti spoločnosti [REDAKOVANÉ] (po zmene obchodného mena [REDAKOVANÉ], ďalej len „žalovaná“), ktorou sa domáhala zaplata sumy 321 718,93 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 20. novembra 2009 až do zaplata, ako aj náhrady trov konania z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, resp. náhrady škody.

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 216/2010-449 zo 7. júna 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu zo 7. júna 2012“) určil, že nárok sťažovateľky proti žalovanej je dôvodný, a zároveň vyslovil, že o výške nároku a trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku v predmetnej veci, pričom v odôvodnení tohto rozsudku okresný súd z vykonaných dôkazov vyvodil v podstatnom tieto závery: *„V tomto smere sa ako oprávneným zdanlivo javí argument odporcu, že ide o cenu pevnú (fixnú) a že iba takúto cenu bol odporca podľa zmluvných dojednaní povinný navrhovateľovi skutočne zaplatiť... Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že vôľou navrhovateľa v priebehu zmluvného vzťahu s odporcom bolo stanoviť cenu za služby, ktorej súčasťou bolo aj poskytovanie elektrickej energie, na základe skutočnej spotreby tohto média. K tomuto účelu slúžila aj ich vzájomná dohoda, podľa ktorej mal odporca na svoje technické zariadenia osadiť elektromery, ktoré mali objem odobratej energie odmerať. Iný účel osadenia elektromerov nie je tak navrhovateľovi ako ani súdu známy a iný účel osadenia elektromerov odporca súdu nepreukázal, pričom mu tento účel musel byť nad všetku*

pochybnosť zjavný a nikdy ho nenamietal. Navrhovateľ z týchto meracích prístrojov priebežne vykonával odpočty, ktorých hodnoty používal ako východisko pre stanovenie cien za služby. Navrhovateľ informoval odporcu o zvýšených odberoch elektrickej energie, na základe ktorých vždy navrhol úpravu cien za služby a to Dodatkom k zmluve. Svedčí o tom aj list navrhovateľa odporcovi zo dňa 19. 1. 2006, z ktorého je zrejmé, že navrhovateľ robil pravidelné odpočty elektromerov, informoval o týchto odpočtoch odporcu, uviedol mu priemernú dennú spotrebu, cenu za 1 kWh a žiadal ho pristúpiť na zvýšenie cien za služby... Zvýšenie cien za služby ako aj zvýšenie cien nájomného účastníka konania schvaľovali Dodatkami... Ďalej mal súd vedomosť odporcu o odpočtoch elektromerov a sledovaní skutočného odberu elektrickej energie zo strany navrhovateľa preukázanú... Navrhovateľ teda fakturoval a dojednával cenu za služby v domnienke, že stanovenie tejto ceny vychádza z údajov o skutočnej spotrebe elektrickej energie, vychádzajúc z číselných údajov na týchto elektromeroch. Navrhovateľ nemal vedomosť v tom, že ide o prístroje tzv. polopriameho merania a že údaje na ich číselníkoch je potrebné vynásobiť príslušnou konštantou, aby získal údaj o skutočnom odbere elektrickej energie príslušným technickým zariadením inštalovaným do jeho priestorov zo strany odporcu... Za relevantnú v tomto smere súd považuje výlučne skutočnosť, že odporca takéto elektromery na svoje technické zariadenia osadil, čím navrhovateľa uviedol do omylu, ktorý mu musel, príp. mal byť známy, keďže jeho zamestnanci boli na obsluhu všetkých inštalovaných technických zariadení vrátane ich príslušenstva, riadne zaškolení... Z tohto pohľadu nepovažuje súd konanie odporcu za súladné s dobrými mravmi (zásadou poctivého obchodného styku), keďže ako už bolo vyššie uvedené a preukázané, účel osadenia elektromerov mu musel byť zjavný a teda mal mať vedomosť o tom, že osadením prevodových elektromerov bude mať navrhovateľ skreslené údaje o množstve ním spotrebovanej elektrickej energie, pričom táto skutočnosť slúžila výlučne v jeho prospech a zároveň značne znevýhodňovala navrhovateľa.“ Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd v rozsudku zo 7. júna 2012 dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o pohľadávku vzniknutú sťažovateľke z dôvodu bezdôvodného obohatenia, resp. plnenia bez právneho dôvodu, a nie o náhradu škody.

Žalovaná podala proti rozsudku okresného súdu zo 7. júna 2012 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením z 30. septembra 2014 tak, že napadnutý rozsudok

okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v jeho odôvodnení dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú naplnené dôvody na aplikáciu § 451 Občianskeho zákonníka, a preto právne posúdenie predmetnej veci vyhodnotil ako nesprávne. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia z 30. septembra 2014 uviedol:

„Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na tom, že mal preukázané, že vôľu navrhovateľa v priebehu zmluvného vzťahu s odporcom bolo stanoviť cenu za služby, ktorej súčasťou bolo aj poskytovanie elektrickej energie na základe skutočnej spotreby tohto média, pričom táto skutočnosť z vykonaného dokazovania nevyplývala. Z vykonaného dokazovania a z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva skutočnosť, že cena nájmu a cena za poskytovanie služieb bola medzi účastníkmi konania dojednaná paušálnou (fixnou) sumou a práve z nájomných zmlúv, ktoré boli medzi účastníkmi uzatvorené je nutné vyvodiť záver, že vôľou účastníkov bolo, aby ceny poskytnutej služby boli hradené paušálnou sumou a nie podľa skutočného odberu. Túto skutočnosť podporuje i okolnosť, že medzi účastníkmi došlo v priebehu trvania nájomného vzťahu k uzatvoreniu viacerých nájomných zmlúv a ich dodatkov, pričom v každej nájomnej zmluve vrátane jej dodatku bola cena za poskytnuté služby dojednaná paušálnou sumou... V prípade, že navrhovateľ mal úmysel zmeniť obsah nájomnej zmluvy, bolo jeho povinnosťou nájomnú zmluvu zmeniť dodatkom uzatvoreným písomnou formou.“

Okresný súd následne rozsudkom z 21. apríla 2015 žalobu sťažovateľky zamietol a uložil jej povinnosť uhradiť trovy konania, pričom v odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že *„Nájomné a cena za poskytované služby, vrátane elektrickej energie, boli stanovené fixne, pevnou sumou.“* Okresný súd sa v rozsudku z 21. apríla 2015 podľa sťažovateľky zaoberal iba otázkou, či žalovaná porušila niektorú zo svojich povinností vyplývajúcich z nájomných zmlúv, a dospel k záveru, že nie, pričom v tejto súvislosti okresný súd uviedol:

„Skutočnosť, že odporca namontoval na zariadenia tzv. prevodové elektromery vyplývala z toho, že tieto elektromery sa montujú na zariadenia s veľmi vysokou spotrebou elektrickej energie, pokiaľ ide o tzv. podružné meranie spotreby elektrickej energie na samostatných technických zariadeniach, teda nezávisle od hlavného elektromeru. Odporca nemal poučovaciu povinnosť o montáži takéhoto typu elektromeru zmluvne zakotvenú. Ak potom navrhovateľ vykonal odpočet tohto typu elektromeru mechanicky z jeho číselníka

bez toho, aby výsledné číslo vynásobil príslušnou konštantu, išlo o dôsledok jeho vlastnej nevedomosti a neopatrnosti, z ktorého mal síce odporca prospech, ten však nezískal v rozpore so zmluvou, či nejakou inou právnou povinnosťou.“

Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu z 21. apríla 2015 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom zo 17. februára 2016, ktorým podané odvolanie zamietol, t. j. uvedený rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a zároveň sťažovateľku zaviazal uhradiť žalovanej trovy odvolacieho konania. Krajský súd v odôvodnení rozsudku zo 17. februára 2016 v podstatnom uviedol:

„Zo zápisnice v konaní pred súdom prvého stupňa vyplýva (č. l. 108 spisu), že predsedníčka predstavenstva navrhovateľa v konaní pred súdom prvého stupňa uviedla, že odporcovi účtovali cenu za služby podľa skutočne spotrebovanej elektrickej energie, a toto sa riešilo dodatkami k zmluvám, kde vždy podľa ich vnútorného kalkulačného vzorca vyrátali cenu služieb jednak za m² podlahovej plochy, ale aj podľa spotrebovanej elektrickej energie. Uviedla, že odpisy elektrickej energie sa robili mesačne a pravidelne...“

Sťažovateľka následne poukázala na znenie v sťažnosti označených práv a ich výklad, ako aj judikatúru týkajúcu sa predovšetkým výkladu obsahu práva na súdnu ochranu (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06, I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 249/2011, I. ÚS 304/06, II. ÚS 267/08, II. ÚS 40/2010, III. ÚS 48/2012, I. ÚS 184/2015, I. ÚS 242/07).

Sťažovateľka uviedla, že krajský súd v predmetnej veci svojím postupom predchádzajúcim vydaniu uznesenia z 30. septembra 2014 nevykonal žiadne dôkazy, t. j. nedoplnil dokazovanie vykonané okresným súdom a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konania. Rovnako okresný súd po vrátení veci uznesením z 30. septembra 2014 v predmetnej veci nevykonal žiadne ďalšie dôkazy, iba vyniesol rozsudok z 21. apríla 2015. Krajský súd následne bez doplnenia dokazovania rozhodol rozsudkom zo 17. februára 2016.

Podľa názoru sťažovateľky, keďže v predmetnom konaní nedošlo k spochybneniu skutkových záverov okresného súdu uvedených v rozsudku zo 7. júna 2012, všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci mali vychádzať z ním uzavretých, resp. prijatých skutkových zistení.

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľka ďalej uviedla, že je toho názoru, že v predmetnej veci „*bolo potrebné prejudiciálne posúdiť otázku, či sa podľa vôle účastníkov cena za dodávku elektrickej energie a tým aj cena za služby poskytované sťažovateľom mala odvíjať od skutočnej spotreby elektrickej energie alebo nie.*

Záver súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, že cena za poskytnuté služby bola dojednaná paušálnou (fixnou) sumou bez ohľadu na skutočnú spotrebu elektrickej energie, nie je ústavne akceptovateľný.

V bode 3. zmluvy o nájme nebytových priestoroch č. N 35/2003 zo dňa 20. 11. 2003 bola dohodnutá cena za poskytovanie služieb súvisiacim s nájmom, a to za dodávku elektrickej energie, tepla, pitnej a teplej vody, vodného a stočného, za odvoz odpadov, upratovanie a hygienické potreby spoločných priestorov, informačnú službu, za prevádzkovú réžiu nájomcu, za servis a údržbu nájomných priestorov a vecí s tým súvisiacich. V bode 6. bolo dohodnuté, že sťažovateľ má právo upraviť formou dodatku k tejto zmluve výšku ceny za poskytované služby v prípade, že dôjde k ich zvýšeniu cenovými predpismi alebo ak dôjde k zvýšeniu ostatných prevádzkových nákladov. Bolo dohodnuté aj to, že ak nájomca (žalovaný) nepotvrdí návrh dodatku predloženého sťažovateľom do 14 dní odo dňa jeho obdržania, je prenajímateľ oprávnený nájom vypovedať, pričom počas plynutia výpovednej lehoty je žalovaný povinný platiť toto zvýšené nájomné. Tieto ustanovenia obsahovali aj ďalšie zmluvy o nájme nebytových priestoroch uzavreté medzi účastníkmi konania (zo dňa 13.11.2007 č. N 03/2007, zo dňa 1.10.2008 č. N 45/2008).

Podľa týchto ustanovení zmlúv o nájme nebytových priestorov sťažovateľ mal právo upraviť formou dodatku k týmto zmluvám výšku ceny za poskytované služby v prípade, že dôjde k jej zvýšeniu cenovými predpismi alebo ak dôjde k zvýšeniu prevádzkových nákladov. Niet pochyb, že k zvýšeniu prevádzkových nákladov dôjde aj zvýšením množstva spotrebovanej elektrickej energie. Z týchto ustanovení plynie skutočná vôľa účastníkov konania: ak sťažovateľ zistí na strane žalovaného zvýšenie spotreby elektrickej energie, má

právo upraviť formou dodatku k zmluve o nájme nebytových priestorov pre nasledujúce obdobie výšku ceny za poskytované služby. Výška zvýšenia ceny za poskytované služby teda bolo viazané na zvýšenie spotreby elektrickej energie žalovaným. Takto ustanovená nová cena platila až dovtedy, keď sťažovateľ nenavrhol dodatkom k zmluve ďalšie zvýšenie ceny za poskytované služby. Zreteľným úmyslom zmluvných strán bolo založiť právo sťažovateľovi zvýšiť cenu za poskytnuté služby v prípade ak, dôjde k zvýšeniu spotreby elektrickej energie na strane žalovaného.

O skutočnosti, že aj účastníci konania takto vykladali svoju dohodu o možnosti upraviť cenu za poskytované služby obsiahnutú v zmluvách o nájme nebytových priestorov, svedčí ich správanie pri plnení svojich zmluvných povinností. Na základe dohody medzi účastníkmi konania žalovaný v rokoch 2002, 2003 a 2007 osadil elektromery na svoje technologické zariadenia. Sťažovateľ z týchto meracích prístrojov priebežne vykonával odpočty, ktorých hodnoty používal ako východisko pre vyhotovenie dodatkov k zmluvám o nájme nebytových priestorov. Tieto dodatky žalovaný vždy podpísal bez výhrad.

Záver súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, že cena za poskytnuté služby bola dojednaná paušálnou (fixnou) sumou bez ohľadu na skutočnú spotrebu elektrickej energie, je v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami a závermi súdu prvého stupňa. Tento záver je v extrémnom nesúlade s obsahom spisu, podľa pravidiel formálnej logiky z neho vôbec nevyplýva.“. V tejto súvislosti sťažovateľka opätovne poukázala na závery okresného súdu uvedené v rozsudku zo 7. júna 2012.

Podľa sťažovateľky v predmetnej veci došlo k porušeniu ňou označených práv, a to v dôsledku neprípustného, resp. formalistického výkladu právnych noriem, ktorým všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci odopreli autonómnemu prejavu vôle zmluvných strán (účastníkov tohto konania) dôsledky, ktoré strany takýmto prejavom zamýšľali. Všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci posudzovali predmetnú vec podľa sťažovateľky spôsobom, ktorý nerešpektuje vôľu zmluvných strán a ich zmluvnú slobodu ako základný pilier súkromného práva. Za arbitrárny a svojvoľný sťažovateľka označila aj záver týchto súdov, podľa ktorého žalovaná nemala povinnosť poučiť sťažovateľku o povahe elektromerov, ktoré nasadila na svoje technologické zariadenia, a preto neporušila žiadnu zo svojich právnych povinností. Uvedený záver je podľa

sťažovateľky navyše v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami a závermi okresného súdu a vyvodený v rozpore s pravidlami formálnej logiky.

Sťažovateľka následne poukázala na § 415 Občianskeho zákonníka upravujúci prevenčnú povinnosť a skutkové zistenia uvedené v rozsudku okresného súdu zo 7. júna 2012, z ktorých je podľa nej *„jednoznačné, že sťažovateľ nemal vedomosť v tom, že ide o prístroje tzv. polopriameho merania a že údaje na ich číselníkoch je potrebné vynásobiť príslušnou konštantou, aby získal údaj o skutočnom odbere elektrickej energie príslušným technickým zariadením inštalovaným do jeho priestorov zo strany odporcu. Sťažovateľ dojednával cenu za služby v domnienke, že stanovenie tejto ceny vychádza z údajov o skutočnej spotrebe elektrickej energie, vychádzajúc z číselných údajov na týchto elektromeroch. Žalovanému bolo známe, že sťažovateľ má právo dodatkom k zmluvám o nájme nebytových priestorov zvýšiť cenu za poskytnuté služby v prípade ak, dôjde k zvýšeniu spotreby elektrickej energie na strane žalovaného. Žalovaný vedel aj o tom, že sťažovateľ pravidelne, mesačne sleduje údaje na číselníkoch elektromerov a podľa nich vykonáva toto svoje oprávnenie. Žalovaný mal vedomosť o tom, že tieto údaje je potrebné vynásobiť vždy príslušnou konštantou. Tým, že túto skutočnosť zamlčal a neoznámil sťažovateľovi, nesplnil svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka a zároveň spôsobil škodu sťažovateľovi. Sťažovateľ má za to, že výklad ustanovení § 415 a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa a odvolacím súdom je svojvoľný, pretože sa tento natolko odchyľil od znenia týchto ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam.“*

S poukazom na uvedené sťažovateľka uviedla, že záver všeobecných súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci týkajúci sa spôsobu dojednania ceny za poskytnuté služby – paušálnou (fixnou) sumou bez ohľadu na skutočnú spotrebu elektrickej energie, ako aj záver týkajúci sa neexistencie právnej povinnosti žalovanej poučiť sťažovateľku o povahe elektromerov, ktoré nasadila na svoje technologické zariadenia, podľa nej vyznieva formalisticky, nepresvedčivo a jednostranne na jej ujmu.

Podľa ustanovenia § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bol krajský súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Hoci krajský súd v predmetnej veci nevykonal žiadne dôkazy ani nedoplnil dokazovanie vykonané okresným súdom, keď svojím uznesením vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konania, skutkové zistenie okresného súdu, podľa ktorého *„vôľou navrhovateľa v priebehu zmluvného vzťahu s odporcom bolo stanoviť cenu za služby, ktorej súčasťou bolo aj poskytovanie elektrickej energie na základe skutočnej spotreby tohto média“*, zmenil tak, že konštatoval: *„... vôľou účastníkov bolo, aby ceny za poskytnuté služby boli hradené paušálnou sumou a nie podľa skutočného odberu.“*

Tento postup krajského súdu (a tiež jeho uznesenie z 30. septembra 2014) je podľa sťažovateľky svojvoľný a arbitrárny.

Okresný súd potom, ako mu bola predmetná vec vrátená na ďalšie konanie, nevykonal žiadne ďalšie dôkazy, iba vyniesol svoj rozsudok z 21. apríla 2014, v ktorom podľa sťažovateľky *„konštruoval na základe tých istých dôkazov nové skutkové závery, a to bez akéhokoľvek dôvodu a vysvetlenia“*, a preto možno podľa nej uvedený rozsudok i jemu predchádzajúci postup považovať za svojvoľný a arbitrárny.

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu z 30. septembra 2014, rozsudkom okresného súdu z 21. apríla 2015 a rozsudkom krajského súdu zo 17. februára 2016, ako aj im predchádzajúcimi postupmi došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší rozsudok okresného súdu z 21. apríla 2015 a rozsudok krajského súdu zo 17. februára 2016 a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 30. septembra 2014, rozsudkom okresného súdu z 21. apríla 2015 a rozsudkom krajského súdu zo 17. februára 2016, ako aj im predchádzajúcimi postupmi. K porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní tejto veci:

- aplikované právne normy vykladali neprípustným a formalistickým spôsobom, čím odopreli autonómne prejavu vôle zmluvných strán (účastníkov tohto konania) dôsledky, ktoré svojím prejavom v zmluvnom vzťahu zamýšľali,

- posúdili predmetnú vec spôsobom nerešpektujúcim vôľu zmluvných strán a ich zmluvnú slobodu,

- dospeli k arbitrárnemu, svojvoľnému, formalistickému a nepresvedčivému záveru, podľa ktorého žalovaná nemala povinnosť poučiť sťažovateľku o povahe elektromerov, ktoré nasadila na svoje technologické zariadenia, t. j. neporušila žiadnu zo svojich právnych povinností,

- dospeli k nesprávnemu záveru týkajúcemu sa spôsobu dohodnutia ceny za poskytované služby, podľa ktorého bola táto cena dohodnutá paušálnou sumou bez ohľadu na skutočnú spotrebu elektrickej energie,

- nevykonali v predmetnej veci žiadne ďalšie dokazovanie, a napriek tomu si osvojili nové skutkové závery, a to bez akéhokoľvek dôvodu a vysvetlenia.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu zo 17. februára 2016 a jemu predchádzajúcim postupom

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu zo 17. februára 2016, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 21. apríla 2015 a zároveň ju zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu zo 17. februára 2016 sťažovateľka považuje za nedostatočné, arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

Vzhľadom na skutkové okolnosti v predloženej veci ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na stanovisko č. 2/2015 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) OSP, v ktorom toto kolégium dospelo k záveru, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Z uvedeného je zrejmé, že existuje určitá úzko ohraničená možnosť v prípade potvrdzujúceho rozhodnutia druhostupňového súdu na preskúmanie rozhodnutia neobsahujúceho vysvetlenie zásadných podstatných otázok v danej veci v rámci konania o dovolaní namietaním porušenia § 237 ods. 1 písm. f) OSP, a preto je ústavnému súdu v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 53

ods. 1 zákona o ústavnom súde daná možnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť sťažnosť v tejto časti aj pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia, a taktiež preto, že pri uplatňovaní princípu subsidiarity v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov občianskeho súdneho konania v rámci svojej judikatúry nezotrváva bezvýhradne, dopĺňa, že v danom prípade okrem vysloveného nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti existuje aj ďalší relevantný dôvod na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to pre zjavnú neopodstatnenosť.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (mutatis mutandis I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Krajský súd napadnutý rozsudok zo 17. februára 2016, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 21. apríla 2014, odôvodnil v podstatnom takto:

«Rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd v zamietajúcej čase vo veci samej potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého

rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa, okrem toho, čo je uvedené v napadnutom rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že bezdôvodné obohatenie je zainteresované ako subsidiárny právny inštitút, ktorého aplikácia je vylúčená, ak je daný právny vzťah regulovaný osobitnými zákonnými normami. Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania uzavreli dňa 25. 01. 2001 zmluvu o nájme nebytových priestorov č. N 01/2001, dňa 20. 11. 2003 zmluvu o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 23. 02. 2004 dodatok č. 1 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 28. 04. 2004 dodatok č. 2 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 13. 10. 2004 dodatok č. 3 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. 35/2003, dňa 21. 12. 2004 dodatok č. 4 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 19. 01. 2005 dodatok č. 5 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 29. 07. 2005 dodatok č. 6 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, dňa 19. 09. 2006 dodatok č. 7 k zmluve o nájme nebytových priestorov č. N 35/2003, zmluvu o nájme nebytových priestorov č. N 03/2007 dňa 13. 11. 2006, zmluvu o nájme nebytových priestorov č. N 45/2008 dňa 01. 10. 2008, dňa 09. 03. 2009 dodatok č. 1 k zmluve o nájme č. N 45/2008, a dňa 30. 09. 2009 dodatok č. 2 k zmluve o nájme č. N 45/2008. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že účastníci konania vzájomne upravovali výšku dohodnutého nájmu, pričom z ustanovení jednotlivých zmlúv vyplýva, že cena nájmu, ako aj cena za poskytovanie služieb súvisiacich s nájmom nebytových priestorov medzi inými aj za dodávku elektrickej energie, tepla, pitnej a teplej vody, vodného a stočného, sa účtuje ako suma v konkrétnej výške za 1 m² za rok + príslušná sadzba DPH (čl. II. ods. 3 zmluvy o nájme). Tento stav platil medzi účastníkmi zmlúv (navrhovateľom a právnym predchodcom odporcu) až do uzatvorenia dodatku č. 2 k zmluve o nájme č. N 45/2008 zo dňa 30. 09. 2009, pričom týmto dodatkom došlo k zmene dohody ohľadom úhrady za spotrebu elektrickej energie, a to podľa skutočnej spotreby elektrickej energie. Inak povedané je nepochybné, tak ako to v rámci skutkového stavu zistil súd prvého stupňa, že účastníci konania dovedy mali vzájomne dohodnutú paušálnu sumu za nájom vrátane za dodávku elektrickej energie, okrem iného aj tepla, pitnej vody, vodného a stočného. Zo zápisnice v konaní pred súdom prvého stupňa vyplýva (č. l. 108 spisu), že predsedníčka

predstavenstva navrhovateľa v konaní pred súdom prvého stupňa uviedla, že odporcovi účtovali cenu za služby podľa skutočne spotrebovanej elektrickej energie, a toto sa riešilo dodatkami k zmluvám, kde vždy podľa ich vnútorného kalkulačného vzorca vyrátali cenu služieb jednak za m² podlahovej plochy, ale aj podľa spotrebovanej elektrickej energie. Uviedla, že odpisy elektrickej energie sa robili mesačne a pravidelne, ale žiadny výrazný rozdiel do roku 2007 si nevšimli, nakoľko ide o veľkú budovu, ktorá bola plne obsadená, či už ich vlastnými zamestnancami alebo inými nájomcami. Problém nastal v roku 2007, kedy si všimli nadmerný odber elektrickej energie na hlavnom elektromere, za ktorý museli dodávateľovi elektrickej energie zaplatiť. Z výsluchu taktiež vyplynulo, že elektromery odporca nechal montovať postupne od roku 2002 až do roku 2007. Z uvedenej skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že v danom prípade bolo vecou odbornej spôsobilosti navrhovateľa zistiť nadmernú spotrebu elektrickej energie a v priebehu nájomného vzťahu tento problém vyriešiť dodatkom k zmluve. Navrhovateľ už v priebehu rokov 2001 - 2008 mohol mať vedomosť o tom, že spotreba elektrickej energie je nadmerná, nakoľko tieto skutočnosti museli vyplývať z ročného vyúčtovania o spotrebe elektrickej energie.

Navrhovateľ v rámci odvolania dôvodil, že vzhľadom na predmet svojej činnosti odporca vedel, že spotrebuje nadmerné množstvo elektriny, ktorú len čiastočne pokryje paušálna platba za poskytnuté služby. Nešlo pritom o mizivý rozdiel medzi nimi účtovanou sumou za elektrickú energiu a cenou skutočne odobratej elektrickej energie. Odporca si bol podľa navrhovateľa vedomý toho, že ich spoločnosť vychádza po úprave ceny za poskytnuté služby zo skutočného odberu odpísaného z číselníkov elektromerov, pretože inak by zjavne nebol dôvod, pre ktorý by dal namontovať na svoje zariadenia prevodové elektromery. Rovnako však vedel, že pri prevodových elektromeroch je potrebné údaje z číselníkov vynásobiť príslušným koeficientom a až potom je možné dospieť k pravdivým zisteniam o skutočnom odbere. Napriek tomu, že o tom odporca podľa názoru navrhovateľa vedel, keďže si predmetné elektromery objednal a osadil, nepoučil navrhovateľa o spôsobe ich merania, ani žiadnou formou neoznámil, že spotreba elektrickej energie odporcu je meraná prevodovými elektromermi. Navrhovateľ mal za to, že odporca túto skutočnosť vedome zamlčal, že práve toto konanie odporcu spôsobilo značný nedoplatok na spotrebe elektrickej energie, pôvod ktorého zistil navrhovateľ až po značnom čase.

V tomto smere musí odvolací súd uviesť že vo vzťahu, ktorý medzi účastníkmi vznikol, sa prioritne vychádza zo zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, z ktorej vyplýva, že účastníci zmluvy si dohodli paušálnu sumu za 1 m² vzťahujúcu sa k nájmu, ako aj k odberu elektrickej energie, tiež k vodnému, stočnému. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je potom možné požadovať rozdiel, ktorý vznikne (nedoplatok, respektíve preplatok) formou vydania bezdôvodného obohatenia. Rovnako by to bolo aj v prípade, ak by navrhovateľ reálne uhradil menej za elektrickú energiu, za situácie, že odporca by pri dohodnutom paušále uhradil viac ako reálne spotreboval; ani v tomto prípade by na strane navrhovateľa nevzniklo bezdôvodné obohatenie (išlo by o zisk).

Navrhovateľ v tejto súvislosti dôvodil, že predmetný nárok mal súd prvého stupňa posúdiť ako nárok na náhradu škody, kedy odporca porušil ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka tým, že mu neoznámil skutočnosť, že ide o takzvané prevodové elektromery, pričom údaje z číselníkov je potrebné vynásobiť príslušným koeficientom, a tak zistiť skutočný odber elektriny, t. j. porušil priamo zákonnú (prevenčnú) povinnosť. Argumentácia navrhovateľa v tom smere, že odporca neoznámením týchto skutočností porušil zákonnú povinnosť s poukazom na ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí, nakoľko je pravdou, že odporca informácie ohľadom prevodových elektromerov mohol navrhovateľovi uviesť v rámci korektných obchodných vzťahov, avšak na druhej strane aj samotný navrhovateľ pri zachovaní odbornej starostlivosti, ktorú ako prenajímateľ má, mohol túto skutočnosť zistiť sám. V tejto súvislosti nie je možné podľa názoru odvolacieho súdu použiť ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko, tak ako to vyplýva z vyjadrenia odporcu, odporca nemohol vedieť ani predpokladať, že ním nainštalované elektromery budú pre navrhovateľa jedným z podkladov pre stanovenie paušálnych platieb za služby spojené s nájmom. Navrhovateľ (verejne) neprejavil vôľu riadiť sa meraniami elektromerov pre odpočet spotreby energií odporcom. Medzi účastníkmi je nesporné, že navrhovateľ už pred inštaláciou elektromerov používal ako základ platieb za dodávku elektrickej energie paušálnu sumu, pričom táto paušálna suma bola v zmluve, respektíve dodatkom k nej navrhovateľom navrhovaná a používaná aj po predmetnej inštalácii elektromerov odporcom (s vedomím navrhovateľa). Zmena spôsobu určovania platieb za spotrebovanú elektrickú energiu nastala až po

uzatvoreni dodatku č. 2 k zmluve zo dňa 30. 09. 2009, kedy bol navrhovateľom navrhnutý a odporcom prijatý systém platieb zohľadňujúci skutočnú spotrebu elektrickej energie. Pokiaľ ide o montáž elektromerov vykonanú odporcom, odvolací súd musí uviesť, že zo žiadnej zmluvy, ani z jednotlivých ustanovení zmlúv, nevyplýva, že navrhovateľ bude odpisovať stav elektromerov a podľa toho vypočítavať odporcovi sumu za realizovaný odber. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo, respektíve malo byť, v odbornej spôsobilosti prenajímateľa (navrhovateľa), ak chcel postupovať tak, že bude zisťovať z prevodových elektromerov ich stav zabezpečiť si kvalifikovaného pracovníka, ktorý potom potrebné údaje vynásobí príslušným koeficientom a takto sám navrhovateľ mohol zistiť údaje o skutočnom odbere elektrickej energie odporcom. Argumentácia navrhovateľa v tom smere, že odporca mu poskytol zavádzajúce informácie resp. že mu neoznámil skutočnosť, že ide o takzvané prevodové elektromery, že údaje z číselníkov je potrebné vynásobiť príslušným koeficientom, a tak zistiť skutočný odber elektriny, neobstoja, nakoľko navrhovateľ mal byť podľa názoru odvolacieho súdu obozretný a sám dostatočne odborne zdatný na to, aby tieto skutočnosti zistil odbornou ohliadkou vykonanou odborným pracovníkom.

Nezodpovedanou otázkou potom zostáva, prečo si dal odporca namontovať tieto elektromery, keď nemali slúžiť na zistenie reálnej spotreby elektrickej energie. V tomto smere však odvolací súd musí uviesť, že samotná montáž elektromerov nie je porušením žiadnej zmluvnej, ani zákonnej povinnosti odporcu a taktiež navrhovateľ žiadnym spôsobom v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázal, že práve montážou elektromerov reálne došlo k nadmernej spotrebe elektrickej energie. V tomto smere neobstoja ani námietka navrhovateľa spočívajúca v tom, že montážou elektromerov došlo k zásahu do elektrickej inštalácie navrhovateľa, na čo bol potrebný písomný súhlas navrhovateľa (v zmysle čl. IV. ods. 9 a čl. IV. ods. 16 zmlúv o nájme nebytových priestorov č. N 03/2007 a č. N 45/2008). Pri pripustení výkladu, že odporca skutočne potreboval písomný súhlas s montážou týchto elektromerov zo strany navrhovateľa, a teda samotnou montážou došlo k porušeniu vyššie citovaných ustanovení zmlúv o nájme nebytových priestorov vrátane ich dodatkov, je potrebné uviesť, že tu absentuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (montážou elektromerov) a vznikom škody (zvýšeným odberom elektrickej energie). Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny

a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. V danej veci má odvolací súd za to, že absentuje protiprávny úkon odporcu, hoci v prípade pripustenia výkladu porušenia zmlúv o nájme nebytových priestorov zo strany odporcu, a to montážou elektromerov, zase absentuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Z týchto dôvodov nebolo možné posúdiť predmetný nárok ani ako nárok na náhradu škody.

Navrhovateľ v rámci odvolania ďalej uviedol, že odporca vzhľadom na predmet svojej činnosti vedel, že spotrebuje nadmerné množstvo elektriny, ktorú len čiastočne pokryje paušálna platba za poskytnuté služby. V danom prípade má odvolací súd za to, že navrhovateľovi nič nebránilo pri uzatváraní prvej zmluvy (vzhľadom na predmet činnosti odporcu) dohodnúť si úhradu za spotrebu elektrickej energie podľa skutočného odberu. Argumentácia navrhovateľa v tomto smere potom nemá opodstatnenie, nakoľko obe strany tak navrhovateľ, ako aj odporca, boli rovnocennými účastníkmi zmluvy o nájme nebytových priestorov a vzájomne si dohadovali podmienky, ktoré boli výhodné tak pre jednu, ako aj pre druhú zmluvnú stranu. Pokiaľ ide o argument navrhovateľa ohľadom skutočnosti, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je prekvapivým rozhodnutím, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa medzitýmnym rozsudkom (zo dňa 07. 06. 2012, č. k. 10 C 216/2010-449) rozhodol tak, že určil, že návrh navrhovateľa proti odporcovi je dôvodný a o výške nároku a trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku. Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave rozhodnutím zo dňa 30. 09. 2014, č. k. 3 Co 445/2012-486, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v rámci svojho rozhodnutia uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi konania bol založený nájomnými zmluvami vrátane ich dodatkov. Ak sa teda poskytovanie služieb uskutočňovalo na základe týchto zmlúv, potom sa nejedná o plnenie bez právneho dôvodu a odporca tak nemohol na úkor navrhovateľa získať bezdôvodné obohatenie. Nájomné zmluvy a ich dodatky neboli súdom vyhodnotené ako neplatné, čo ani zmluvné strany nenamietali, preto nejde ani o bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu. Odvolací súd taktiež uviedol, že nárok navrhovateľa nie je možné posúdiť ani ako nárok na náhradu škody, nakoľko v danom prípade pre takéto posúdenie absentuje protiprávny úkon

odporcu, keď odporca osadením elektromerov neporušil zákon, ani zmluvné dojednania; právnym názorom odvolacieho súdu bol súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný (§ 226 O. s. p.). O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá účastník konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné. Už len s poukazom na názor odvolacieho súdu vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí bolo zrejmé, že v tomto prípade nemôže ísť o prekvapivé rozhodnutie, nakoľko účastníci konania mali v konaní pred súdom prvého stupňa, v odvolacom konaní, reálnu možnosť sa vyjadriť k nároku navrhovateľa ako náhrada škody alebo ako bezdôvodné obohatenie. Nie je preto odvolaciemu súdu zrejmé, v čom mala prekvapivosť rozhodnutia súdu prvého stupňa spočívať. V tomto smere preto odvolací súd na námietku navrhovateľa neprihliadol. pretože ju nepovažoval za dostatočne odôvodnenú.»

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa v danej veci zaoberal argumentáciou sťažovateľky predloženou v uvedenom konaní predovšetkým v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 21. apríla 2015 a vyčerpávajúcim spôsobom na ňu odpovedal. Krajský súd dostatočne jasne s poukazom na v konaní vykonané listinné dôkazy dospel k záveru o podmienkach zmluvného vzťahu, ktorý bol medzi účastníkmi tohto konania, t. j. sťažovateľkou a žalovanou dohodnutý, a z ktorého vyplýva, že cena poskytovaných služieb spojených s nájmom bola dohodnutá paušálne až do 30. septembra 2009, keď si vzájomné vzťahy tieto zúčastnené zmluvné strany upravili písomne dodatkom č. 2 k zmluve o nájme č. N 45/2008, v ktorom sa už žalovaná zaviazala platiť sťažovateľke úhradu za skutočne spotrebovanú elektrickú energiu. Krajský súd podrobne v rozsudku zo 17. februára 2016 uviedol aj dôvody, prečo uplatnený nárok nepovažuje za bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, ako aj na dôvody, pre ktoré tento nárok nemožno považovať za náhradu škodu pre nesplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v danom prípade, a zaoberal sa taktiež námietkou sťažovateľky prekvapivosti rozhodnutia.

Ústavný súd sa stotožňuje s prijatým záverom, podľa ktorého pokiaľ je vôľa zmluvných strán v zásadných otázkach vytvorená, resp. spísaná v uzatvorených zmluvách a v intenciách takto prejavenej vôle zmluvné strany konajú, tak potom sa v podnikateľskej sfére následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do týchto právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi, resp. pri nedostatočnej starostlivosti o vlastné záujmy pri realizácii týchto právnych vzťahov, prejavia vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré, samozrejme, zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní a rozhodnutí vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej-ktorej zmluvnej strany.

Z uvedeného vyplýva, že podľa ústavného súdu dospel krajský súd k správne mu záveru, podľa ktorého v danom prípade bolo vecou odbornej spôsobilosti sťažovateľky, resp. jeho starostlivosti a bdelosti nad svojimi záujmami v predmetnom zmluvnom vzťahu zistiť nadmernú spotrebu elektrickej energie a v rámci zmluvného vzťahu tento problém vyriešiť dodatkom k zmluve, a v dôsledku svojho nekonania, resp. nedostatočnej bdelosti nad svojimi záujmami znáša vzniknuté následky.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu zo 17. februára 2016 dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že zvolená interpretácia relevantných právnych noriem by bola arbitrárna alebo svojvoľná, majúca za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu z 30. septembra 2014 a rozsudkom okresného súdu z 21. apríla 2015 a ich vydaniu predchádzajúcim postupom

Vo vzťahu k námietkam smerujúcim proti uzneseniu krajského súdu z 30. septembra 2014 a rozsudku okresného súdu z 21. apríla 2015 je potrebné uviesť, že nejde o konečné rozhodnutia vo veci, z čoho vyplýva, že sťažovateľka mala aj po ich prijatí v záujme ochrany svojich práv v predmetnom konaní možnosť uplatniť svoju argumentáciu v ďalšom konaní buď pred okresným súdom alebo prostredníctvom podaného odvolania pred krajským súdom, a preto ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016